

Veronika: „Hnevala som sa na svoje telo, lebo nedokázalo vynosiť dieťa“

Mala to byť normálna nedela, ale nebola. A takou po tom, čo ráno otvorila dvere, aj zostala. „Veronika, on sa na tej motorke zabil...“ pamätá si ich prvé slová. Ostatné zanikli v slzách. Ale aj to málo stačilo, aby sa výživovej poradkyni **Veronike Hanzlíkovej** zrútil svet. Jej prvá láska bola mŕtva a ona na dne, z ktorého sa nedalo len tak vstať. Na to sa tá bolesť príliš zažrala do jej tela...

Vždy bola tá šikovná, múdra, bezproblémová... Tá, ktorá nosila zo školy jednotky, sedela nad knihami a snažila sa byť najlepšia, ako sa len dá. „Kvôli nám nemusíš,“ pripomínala jej mama, že oni svoju lásku nemerajú počtom jednotiek na vysvedčení. „Naozaj ma nikto do ničoho nenúti, to ja som bola od malička tá cieľavedomá a snaživá, tá, ktorá tlačila sama na seba. Vtedy som si to však neuvedomovala. A ani dlho po tom, keď som na vysokej pochopila, že tá gymnaziálna ‚hviezda‘ skončila. Prvý test z matematiky, a ja som získala nula bodov!!! Bolo to kruté precitnutie. Cítila som zo seba strašné vnútorné sklamanie, nespokojnosť, takmer až hnev,“ spomína Veronika. Odmietala sa s tým zmieriť. Bez ohľadu na to, že si vybrala náročnú chémiu, trvala na tom, že aj tam musí byť perfektná. Vlastne bez ohľadu na všetko – najmä na seba. To však pochopila až nasledujúce leto. Sedela na záchode a s hrôzou pozerala na množstvo krvi v záchodovej mise. A s rovnakou vzápätí visela v ordinácii na perách lekára. Čo jej je? „Keď vyslovil podozrenie na zápal hrubého čreva, v podstate som si vydýchla – fajn, veď to nie je nič, čo by sa nedalo vyriešiť. Bola som presvedčená, že zápal sa jednoducho vylieči a pôjdem ďalej. Zrejme by to tak aj bolo, keby bol jednorazový, ale ten môj sa ukázal ako chronický. Až postupne mi dochádzalo, že vo chvíli, keď padla diagnóza ulcerózna kolitída, som v podstate dostala doživotie. Je to totiž síce liečiteľná choroba, ale bohužiaľ nie vyliečiteľná.“ Aspoň tak to povedali lekári.

TOTÁLNE V KELI

Prvýkrát stačili lieky a štrnásť dní liečby, a opäť sa jej na chvíľu zdalo, že jej najväčším

problémom sú chemické labáky, v ktorých od začiatku „plávala“. Teda aspoň o tom samu seba presvedčila, keďže sa jej nedarilo hviezdíť. A prinútila sa na seba makat'. Lebo toto bol zase jej hlavný problém. V svojej chorobe ho, okrem toho, že sa mala vzdať jedál s vlákninou, akosi nevidela. Tak sa jej pripomenula. A dosť drsne. „Pri ďalšom ataku som už s obrovskými kŕčmi a krvácaním skončila v nemocnici,“ hovorí mladá žena.

To už k protizápalovým liekom dostala kortikoidy a antidepresíva. Ako jej totiž lekári vysvetlili – jej choroba je úzko spojená so psychikou. Cítila sa, akoby dostala barly, ona, ktorá bola mladá a zdravá a mala pocit, že nič také nepotrebuje. Teda až do tej strašnej nedele, keď jej prvá láska havarovala na motorke a napriek obrovskej snahe lekárov na mieste zomrela. „V prvom momente ma tie antidepresíva zrejme podržali nad vodou, ale potom som sa rozhodla, že budem silná, a vysadila som ich. Lenže moje telo tú strašnú vnútornú bolesť prvého roku bez neho, a k tomu ešte aj blížiacu sa štátnice neuneslo. Nasledovali tak viac ako dva roky krvácania a hnačiek, keď som na záchod

„UVEDOMILA SOM SI, ŽE ZA SVOJE ZDRAVIE SOM ZODPOVEDNÁ HLAVNE JA. A NEPOMÔŽEM SI PLAČOM ANI HNEVOM NA SVOJU DIAGNÓZU, ALE LEN TÝM, ŽE SA K SVOJIM PROBLÉMOM A STRESOM POSTAVÍM ČELOM. ZAČALA SOM TEDA TESTOVAŤ, ČO SO MNOU KTORÉ JEDLO ROBÍ, A VYSKÚŠALA VŠETKO, ČO MI MOHLO POMÔČŤ.“

vstávala desaťkrát v noci a tridsaťkrát za deň. Doslova som nevládala stáť na nohách a znášať tie bolesti. Nehovoriac o perspektíve, ktorú predomňa postavili lekári – umelý vývod. Preboha, nie! Veď som mala sotva dvadsať... Bola som totálne v keli. Konečne som si však uvedomila, že za svoje zdravie som zodpovedná hlavne ja. A nepomôžem si plačom ani hnevom na svoju diagnózu, ale len tým, že sa k svojim problémom a stresom postavím čelom. Začala som teda testovať, čo so mnou ktoré jedlo robí, a vyskúšala všetko, čo mi mohlo pomôcť. Zrejme presne toto si odo mňa moje telo všetkými tými zápalovými záchvatmi pýtalo. Akoby potom totiž prišla odmena. Strela som skvelého muža, moju životnú lásku a oporu, ktorého pochopenie prudko zvýšilo efekt všetkých mojich snáh o to, aby mi bolo lepšie. Nakoniec sa teda aj choroba dostala do svojej pokojovej fázy.“

PREČO MA TELO ZRÁDZA?

Veronika si dovolila byť konečne šťastná. Aj keď so strachom z toho, aby sa opäť niečo nestalo. Jej sestra jej však raz napísala esemesku, že sa nemá báť, že Pán Boh aj tak každému naloží len

Veronika sa naučila rozumieť svojmu telu tak, že dnes s tým pomáha aj ostatným... (veronikahanzlikova.cz)

toľko, koľko je schopný zvládnuť. „A ty si schopná toho zvládnuť veľa!“ Táto veta sa nakoniec veľmi rýchlo stala heslom Veronikíných ďalších dní. Trikrát totiž otehotnela, bohužiaľ, žiadne z týchto detí sa nenarodilo a ešte v prvom trimestri potratila. „Keď môjmu druhému nenarodenému bábätku prestalo biť v desiatom týždni tehotenstva srdiečko, gynekológ mi len povedal, že v treťom mesiaci je dieťa aj tak len taký malý červík a vlastne to ešte ani nie je dieťa. Pre mňa bolo. A strata každého bolela tak strašne, že som sa takmer vzdala nádeje,“ vracia sa do tých ťažkých chvíľ Veronika, ktorej po každom nenarodenom dieťatku zostali na duši obrovské jazvy. Nakoniec k nim pribudli aj ďalšie na tele, keď po mimomaternicovom tehotenstve skončila na operačnom stole. „Cítila som sa porušená a riešila prekvapivo vzhľad svojho brucha, možno to však bolo len preto, že som mala tak bolestivo zasiahnuté vnútro. Našťastie, pol roka nato som znovu otehotnela a tentoraz aj vynosila krásneho zdravého chlapčeka. Bola som naozaj šťastná a vďačná, no o to viac ma potom zasiahli ďalšie potraty. Nečakala som, že sa história bude opakovať. Naopak, bola som presvedčená, že narodením syna sa smutná reťaz nenaplnených tehotenstiev prerušila. Zaplavila ma nová vlna bolesti a ešte aj výčítiek: Som pre svojho muža dosť dobrá, keď mu nedokážem na svet priviesť ďalšie dieťa?“ V prvej chvíli si ani neuvedomovala, koľko zlosti sa v nej za všetku bolesť, ktorá s každou stratou dieťaťa prišla, naskladala. Zúfalo sa totiž hnevala na svoje telo. Prečo ju zradilo? „Dnes už, samozrejme, veľmi dobre viem, že telo za to nemohlo. Konec koncov, nikdy a nič mi pri žiadnych vyšetreniach nenašli ani lekári. Našťastie mi pomohli psychologické kurzy a meditácie, ale najmä viera. Viera v to, že nič sa nedeje náhodou, viera v Boha, ktorého som mala na svojej ceste nájsť,“ hovorí mladá žena a v rukách nakoniec preda len stíska svoju vytúženú druhorodenú dcéru. Ale nielen preto cíti vnútri pokoj. „Paradoxne dnes stratu tých šiestich bábätiak beriem ako dar. Bez tých detí, ktoré ma navštívili len na krátky čas, by som totiž nemala tie dve, ktoré sa naozaj narodili. Neviem, ako to opísať, ale aj keď to strašne bolelo, v podstate nás každé z nich prišlo pozhenať...“

„Som pre svojho muža dosť dobrá, keď mu nedokážem na svet priviesť ďalšie dieťa?“